

- nie istnieją żadne obiektywne powody uzasadniające takie odnowienie niezwiązane ze statusem pracownika jako pracownika zatrudnionego na czas określony.
4. Jeśli odpowiedź udzielona na **Pytanie 1** czy **Pytanie 2** będzie odpowiedzią przeczącą, to czy Rights Commissioner i Labour Court są zobligowani przez jakikolwiek przepis prawa wspólnotowego (w szczególności przez obowiązek dokonywania wykładni prawa krajowego w świetle brzmienia i celu dyrektywy tak, aby został osiągnięty cel, do którego zmierza ta dyrektywa) do tego, aby interpretować przepisy prawa krajowego przyjęte w celu transpozycji dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez ETUC, UNIC i CEEP jako posiadające moc wsteczną do dnia, w którym powyższa dyrektywa winna być transponowana, jeśli:
- Treść przepisu prawa krajowego nie wyklucza wyraźnie takiej wykładni, lecz
 - Zasada prawa krajowego regulująca wykładnię ustaw wyklucza takie stosowanie prawa z mocą wsteczną chyba że istnieje odmienne, wyraźne i niedwuznaczne w tym zakresie zalecenie?
5. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na **Pytanie 1** lub **Pytanie 4**, czy „warunki zatrudnienia”, o których mowa w klauzuli 4 Porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy 1990/70/WE obejmują warunki umowy o pracę odnoszące się do wynagrodzenia i emerytur ?

(¹) Dz.U. L 175, str. 43

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-270/06)

(2006/C 212/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk, pełnomocnik, B. Wägenbauer, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

1. na podstawie art. 226 akapit pierwszy Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 56 ust. 1 Traktatu WE w ten sposób, iż określone instytucje kredytowe zrzeszone w instytucji centralnej są zmuszone do

utrzymywania rezerw płynności w wysokości określonej stawki procentowej depozytów w ich instytucji centralnej (i odpowiednio na warunkach określonych przez instytucję centralną), a uniemożliwia im się inwestowanie środków płynnych w innych europejskich instytucjach finansowych;

2. obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 56 ust. 1 Traktatu WE zakazane są wszelkie ograniczenia w przepływie kapitału między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi. Zakaz ten wykracza poza eliminację nierównego traktowania uczestników rynku finansowego ze względu na przynależność państwową i ogólnie obejmuje każde ograniczenie, które zmniejsza atrakcyjność korzystania z tej swobody podstawowej. Według orzecznictwa Trybunału środki państwa członkowskiego stanowią ograniczenie przepływu kapitału, jeżeli ich celem jest powstrzymanie rezydentów od zaciągania pożyczek lub inwestowania w innym państwie członkowskim.

Komisja jest zdania, że przepis austriackiej ustawy federalnej o bankowości, która zobowiązuje określone instytucje kredytowe zrzeszone w instytucji centralnej do utrzymywania pewnej części ich płynnej rezerwy w swej instytucji centralnej, stanowi ograniczenie swobody przepływu kapitału. To ustawowe zobowiązanie uniemożliwia bowiem głównym bankom inwestowanie istotnej części ich środków płynnych w wysokości tego przymusowego depozytu w innych europejskich instytucjach kredytowych i poprzez transgraniczne przelewy tych środków uzyskiwanie wyższych stóp zwrotu w innym państwie członkowskim niż te, które przynajmniej im instytucja centralna.

Przedmiotowego przepisu austriackiej ustawy federalnej o bankowości nie można uzasadnić ani na podstawie przyczyn wyraźnie wymienionych w art. 58 Traktatu WE, ani ze względów ochrony konsumentów bądź innych koniecznych wymogów interesu ogólnego.

Według przekonania Komisji uregulowany ustawowo przymusowy depozyt w instytucji centralnej, o którym mowa, nie jest konieczny dla celów ochrony konsumentów. Po pierwsze, w Austrii już istnieją ustawowe regulacje gwarancji płynności, które mają zastosowanie do wszystkich banków, po drugie są łagodniejsze środki do osiągnięcia wystarczającej płynności, które nie ograniczają lub w mniejszym stopniu ograniczają swobodny przepływ kapitału. Istniejąca regulacja wręcz działa wbrew ochronie konsumentów, ponieważ uniemożliwia głównym bankom inwestowanie płynnych rezerw w interesie swych klientów za granicą i potencjalnie korzystniej. Brak również jakiegokolwiek uzasadnienia tego, iż upadłość pojedynczych głównych banków musi powodować reakcję łańcuchową i szturm na wkłady oszczędnościowe innych głównych banków w sektorze. Ten katastroficzny scenariusz jest nieprzekonujący choćby dlatego, że podobne systemy w innych państwach członkowskich obywają się bez ustawowych depozytów przymusowych i stabilnie funkcjonują od wielu dziesiątek lat, przy czym nie dochodzi tam do seryjnych upadłości banków.

Z uwagi na fakt, że niniejsze ustawowe zobowiązanie odnoszących instytucji kredytowych nie jest też konieczne ani dla ochrony uczciwości i dobrego imienia austriackiego sektora finansowego ani dla urzeczywistnienia skutecznego nadzoru nad instytucjami finansowymi, stanowi ono nieproporcjonalne ograniczenie swobodnego przepływu kapitału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel w Angers (Francja) w dniu 26 czerwca 2006 r. — EARL Mainelvo przeciwko Denkavit France SARL

(Sprawa C-272/06)

(2006/C 212/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel w Angers (Francja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: EARL Mainelvo.

Strona pozwana: Denkavit France SARL.

Pytanie prejudycjalne

Czy natychmiastowe odstąpienie przez hodowcę, na podstawie umowy opasu zawartej z francuską spółką, oddziałem międzynarodowego koncernu produkującego i dostarczającego pasze dla zwierząt i w ramach krajowego porozumienia między krajowymi organizacjami reprezentującymi przedsiębiorstwa finansujące opas a hodowcami bydła, od 67,63 do 71,35 % premii ubojowej ustanowionej w rozporządzeniu Rady WE nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. ⁽¹⁾ jest zgodne ze wskazanymi w tym rozporządzeniu celami w postaci uregulowania rynku oraz zagwarantowania odpowiedniego poziomu życia ludności rolnej, a także z ustanowionymi tam środkami z zakresu rynku wewnętrznego, które zostały uściśnione w rozporządzeniu Komisji WE nr 2342/1999 z dnia 28 października 1999 r. ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny (Dz.U. L 160, str. 21).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2342/1999 z dnia 28 października 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny w odniesieniu do systemu premii (Dz.U. L 281, str. 30).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 22 czerwca 2006 r. — Auto Peter Petschenig GmbH przeciwko Toyota Frey Austria GmbH

(Sprawa C-273/06)

(2006/C 212/31)

Język postępowania: niemiecki

Oznaczenie sądu krajowego

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Auto Peter Petschenig GmbH

Strona pozwana: Toyota Frey Austria GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze rozporządzenia Komisji (WE) nr 1475/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 traktatu do niektórych kategorii porozumień dotyczących dystrybucji i serwisowania pojazdów silnikowych (rozporządzenie (WE) nr 1475/95) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że samo wejście w życie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1400/2002 z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (rozporządzenie Komisji (WE) nr 1400/2002) ⁽²⁾ i spowodowane tym dostosowanie systemu dystrybucji — który był zgodny z rozporządzeniem (WE) nr 1475/95 i był zwolniony przez to rozporządzenie — do wymogów zwolnienia selektywnego systemu dystrybucji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1400/2000 należy traktować jako konieczność reorganizacji w rozumieniu art. 5 ust. 3 akapit pierwszy tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1475/95?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Czy art. 5 ust. 3 akapit pierwszy tiret pierwsze rozporządzenia Komisji (WE) nr 1475/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 traktatu do niektórych kategorii porozumień dotyczących dystrybucji i serwisowania pojazdów silnikowych (rozporządzenie (WE) nr 1475/95) należy interpretować w ten sposób, że już sama — dotycząca selektywnych systemów dystrybucji — utrata ochrony terytorialnej przysługującej wcześniej autoryzowanym dealerom, choćby w związku z udzieleniem autoryzacji osobom zajmującym się naprawami, które nie są autoryzowanymi dealerami tej marki, co wcześniej nie było możliwe na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1475/95, stanowi reorganizację w rozumieniu art. 5 ust. 3 akapit pierwszy tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1475/95 czy też konieczny jest dowód na to, że środki reorganizacyjne zostały faktycznie przedsięwzięte?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, str. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 203, str. 30.